

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121010206
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121010206.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 02. februára 2022, v trestnej veci obžalovaného K. D. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/11/2021 zo dňa 17. augusta 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného K. D..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov 3T/11/2021 zo dňa 17. augusta 2021 bol obžalovaný K. D. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 23.08.2020 asi o 13.20 hod. v obci L., okres S., v kuchyni rodinného domu č. XX po predchádzajúcom vzájomnom nedorozumení fyzicky napadol svoju bývalú manželku F. D. a to tak, že ju opakovane fackal rukami po tvári a hlave a následne po zadnej časti krku a po ľavom ramene, potom ju rukami chytil pod krk a sotil o stenu a keď poškodená chcela odísť, opätovne ju otvorenou dlaňou udieral po tvári, kopal ju do ľavej ruky a následne do nej hodil plnú 2 litrovú fľašu minerálky, ktorou ju zasiahol do oblasti prsníka, čím poškodenej spôsobil pomliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ľavého ramena, pomliaždenie ľavého bedrového zhybu, ktoré zranenia si podľa znalca z odboru zdravotníctvo vyžadujú liečenie spojené s práceneschopnosťou najmenej 19 dní.

Za uvedené konanie bol obžalovanému uložený podľa § 156 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 38 ods. 2 Trestného zákona pri nezistení poľahčujúcich, ani priťažujúcich okolností uvedených v § 36, § 37 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej F. D., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom E. XXX, okr. S., škodu vo výške 1.310 Eur.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal v mene obžalovaného odvolanie obhajca, ktoré neskoršie písomne zdôvodnil. Po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku bližšie rozoberá teoretické východiská odôvodnenia jednotlivých výrokov rozhodnutí, ktoré musia byť presvedčivým výrazom toho, že súd dospel k jednoznačnému, pochybnosti nevzbudzujúcemu a o vykonané dôkazy a o ich hodnotenie sa opierajúcemu presvedčeniu, že obvinený sa dopustil skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, a že tento skutok napĺňa znaky niektorého trestného činu alebo prečinu. V odôvodnení

rozsudku má súd povinnosť vyporiadať sa aj s obhajobou obvineného. Okresný súd sa v prejednávanej trestnej veci v žiadnom smere nevyporiadal v odôvodnení svojho rozsudku s argumentáciou a obhajobou obvineného, pričom súd doslova odignoroval doterajšiu zaužívanú súdnu prax, nálezy ústavného súdu, ako aj obhajobu obvineného, v dôsledku čoho rozhodnutie súdu je v tomto štádiu konania potrebné považovať za arbitrárne a svojvoľné, k čomu cituje z tam uvedených nálezov Ústavného súdu SR. V prejednávanej veci poukazuje na skúmanie materiálnej protiprávnosti činu z hľadiska právnej filozofie, a že trestné právo by sa malo v súkromnoprávných vzťahoch uplatňovať skutočne len pomerne k iným právnym normám a to aj v prípadoch zjavných excesoch v súkromnoprávných vzťahoch, pretože trestné právo je nástrojom celkom nevhodným k regulácii súkromnoprávných vzťahov, pričom je potrebné vychádzať z pomocnej úlohy trestnej represie, to znamená trestnú represiu uplatňovať len následne a vedľa iných opatrení. V ďalšom obsiahlo rozvádza princíp ultima ratio, jeho funkciu, zásady subsidiarity trestnej represie a princíp rovnosti účastníkov. Obhajoba má za to, že napadnutý rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a že v prípravnom konaní, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby okresným prokurátorom Okresnej prokuratúry Prešov, došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k závažným procesným chybám a k závažným porušeniam ustanovení zabezpečujúcich právo na obhajobu, ktoré je garantované ako Ústavou SR tak aj Trestným poriadkom. Okresný súd Prešov posúdil zistený skutok v neprospech obžalovaného, keďže sa nezaoberal tým, či vôbec bola naplnená skutková podstata prečinu ublíženia na zdraví. Jeho konanie však nenaplnia všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví a to z dôvodu nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, k čomu cituje príslušnú judikatúru. Zo strany poškodenej ide o vykonštruované obvinenie a obžalovaný nemal úmysel poškodenej spôsobiť ujmu na zdraví. V čase deň pred pojednávaním o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností poškodenej tendenčne a účelovo bola podať na obžalovaného ďalšie trestné oznámenie vo veci sexuálneho zneužívania mal. dcéry Z., ktoré sa taktiež nezakladá na pravde a skutočnostiach, ako to opísala poškodenej, pričom o jej sťažnosti voči uznesení o zastavení trestného stíhania rozhodla prokurátorka okresnej prokuratúry Prešov tak, že sťažnosť zamietla ako nedôvodnú, pretože skutok sa nestal. Rovnako okolnosť, že poškodenej dobrovoľne bez náležitého dôvodu vyhľadáva osobou obžalovaného, v prítomnosti ktorej má obavu o svoj život, tiež nemôže ostať bez povšimnutia pri hodnotení dôvodnosti tejto obavy. Pre naplnenie znakov subjektívnej stránky uvedeného trestného činu nepostačuje len zistenie, že páchatel konal úmyselne, ale musí sa preukázať, že jeho úmysel smeroval aj k spôsobeniu ublíženia na zdraví tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 15 písm. a) Tr. zákona. V tejto súvislosti treba prihliadať najmä na okolnosti, za ktorých k útoku došlo, na jeho intenzitu, ďalej na to, či a aký predmet páchatel k útoku použil a tiež na to, aké nebezpečenstvo za daných okolností pre zdravie napadnutého hrozilo z útoku. Z hľadiska zavinenia v zmysle § 15 Trestného zákona uvedený prečin vyžaduje úmysel páchatela porušiť záujem chránený Trestným zákonom a tento úmysel je potrebné páchatelovi v trestnom konaní preukázať. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci rozhodol rozsudkom tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Tr. por. spod obžaloby oslobodí.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a dospel k záveru, že dovolanie je nedôvodné.

Odvolací súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd v rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu vykonal na hlavných pojednávaniach všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu a tieto následne jednotlivito aj vzájomne vyhodnotil a tak dospel ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu už plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania, pričom ani procesné strany sa vykonania žiadnych ďalších dôkazov už nedomáhali. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom súd prvého stupňa podrobne a konzistentne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa pritom spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Tieto skutkové okolnosti, považuje druhostupňový súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia komplexne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie okresného súdu, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

V súlade s vyššie uvedeným preto aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného K. D. je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede pošk. F. D., ktorá popísala priebeh konfliktu s obžalovaným kritického dňa, s ktorým už mala dlhodobejšie manželské nezhody, pričom sa obžalovaný rozčúľil pri hádke o peniaze, ktoré žiadala poškodená pre svoju matku, ktoré mal jej obžalovaný byť dlžný a začal na poškodenú kričať, že žiadne peniaze jej nedá. Následne na to prišiel ku poškodenej tvárou v tvár, na čo sa vtedy zľakla, že ju zbije, tak ako naposledy a preto ho od seba začala odstrkovať, kedy obžalovaný z ničoho nič jej začal dávať facky hlava - nehlava. Trafil sa aj do krku. Údery boli vykonané oboma rukami - otvorenými dlaňami rúk. Počas toho, ako ju fackoval, tak poškodenej aj nadával. Medzičasom prišla matka obžalovaného, ktorá sa otočila k poškodenej a zároveň chrbtom k obžalovanému a postavila sa medzi nich. Obžalovaný aj napriek tomu neprestal biť poškodenú, pričom ju najprv udrel svojou otvorenou dlaňou po hlave a následne po zadnej časti krku a posledný úder bol na ľavé rameno poškodenej. Poškodená po tomto útoku vzala zo stola finančnú hotovosť vo výške 200 Eur a hodila ju pred obžalovaného smerom na jeho tvár a povedala mu „Nechaj si tieto peniaze a hanbi sa“. Obžalovaný pritom prišiel k nej a ihneď na to ju oboma rukami silno chytil pod krk a následne na to ju sotil o múr, kde ostala stáť a obžalovaný ju neprestal biť, pričom ju opäť začal fackovať. Vtedy ju aj raz kopol svojou pravou nohou do vonkajšej časti ľavej nohy poškodenej. Potom ju pustil a ona chcela od neho ujsť a keď už odchádzala z kuchyne, tak obžalovaný vzal do rúk zo stola plastovú fľašku 2l Mirindy, pričom fľaša bola plná a túto plnú fľašu silno hodil do poškodenej a trafila jej pravý prsník. Nato poškodená ušla do kúpeľne a ostala tam. Na druhý deň 24.08.2020, v čase okolo 08.30 hod., rýchlo vzala všetky tri deti a odišla od obžalovaného preč. Dňa 25.08.2020 začala mať poškodená silné bolesti v krku a nemohla chodiť, tak sa vybrala k svojej obvodnej lekárke, ktorá ju následne poslala na odborné vyšetrenia na neurológiu. Potom šla k svojim rodičom a tam sa ostala liečiť, pričom sa liečila zhruba 19 dní. Problémy s chrbtom však má doposiaľ.

Podľa znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Martinom Kováčom poškodená pri konflikte utrpela pomliaždenie záhlavnej oblasti hlavy, podvrtnutie krčnej chrbtice, pomliaždenie ľavého ramena a pomliaždenie ľavého bedrového zhybu. Uvedené zranenia boli spôsobené tupými predmetmi o užšej i širšej kontaktnej ploche, ktoré pôsobili na uvedené oblasti malou až strednou silou a prudkosťou a mohlo sa tak stať s najväčšou pravdepodobnosťou pri viacerých úderoch do uvedených oblastí otvorenou alebo uzavretou dlaňou, spôsobených druhou osobou, prípadne pri hodení fľaše do poškodenej, druhou osobou. K zraneniam poškodenej mohlo dôjsť tak, ako to opisuje poškodená a je málo pravdepodobné, aby si uvedené zranenia spôsobila sama a tieto jej boli spôsobené druhou osobou. V prípade podvrtnutia krčnej chrbtice ide o poranenie stredne ťažké, ktoré si vyžaduje špecifickú chirurgickú liečbu, pričom k úplnému vyhojeniu dochádza spravidla za 19-20 dní. V prípade pomliaždenia ľavého ramena ide o poranenie stredne ťažké, ktoré si ale nevyžaduje špecifickú chirurgickú liečbu. Pri ostatných zraneniach ide o poranenia ľahké. Poškodená bola obmedzená na obvyklom spôsobe života len mierne a to nosením fixačného goliera na krku a bolesťami v miestach poranení v dĺžke 19-20 dní s klesajúcou intenzitou. Poranenia zistené z lekárskeho správ zodpovedajú mechanizmu ako to uviedla poškodená. Z CT vyšetrenia krčnej chrbtice zo dňa 21.09.2021, neboli zistené žiadne čerstvé poúrazové zmeny vrátane starých poúrazových a chorobných zmien.

Zo zabezpečených lekárskeho správ vyplývajú skutočnosti, ktoré sú bližšie rozvedené v hore uvedenom znaleckom posudku, kde z nich tiež vyplýva, že poškodená už pri svojom prvotnom ošetrení za útočníka označila svojho manžela a taktiež popísala spôsob, ako došlo ku spôsobeniu zranení.

Výsledky takto vykonaného dokazovania v danom prípade potom vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný K. D. spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj nadriadeného súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Správne preto prvostupňový súd konanie obžalovaného po právnej stránke posúdil, ak toto kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona. Obžalovaný totiž fyzicky napadol v tom čase svoju manželku pošk. F. D., pričom jej úmyselne ublížil na zdraví a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe (manželke), čím takto naplnil po objektívnej a subjektívnej stránke skutkovú podstatu uvedeného prečinu.

Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom nezistil existenciu ako poľahčujúcich tak ani priťažujúcich okolností uvedených v §§ 36 a 37 Tr. zákona a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery u obž. K. D. súd prvého stupňa zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadal aj na osobu obžalovaného. Nepochybil prvostupňový súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu pri tomto obžalovanom. Dokazovaním boli zistené skutočnosti k jeho osobe, pričom z odpisu z registra trestov vyplýva, že tento nebol doposiaľ súdne trestaný, avšak vzhľadom na množstvo priestupkov (15x potrestaný), nebolo možné tomuto priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, t.j. že viedol riadny život, pretože aj viacnásobné potrestanie za priestupky, hoc sú z drvivej väčšiny za dopravné delikty, napovedajú o snahe a dodržiavaní právnych predpisov obžalovaným. Pozitívne charakteristiky jednak z miesta bydliska ako aj od zamestnávateľa ale na druhej strane dovoľujú konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zvažil aj okolnosti na strane obžalovaného K. D..

S prihliadnutím na osobu obžalovaného, ktorá nie je významným spôsobom narušená, ako aj na okolnosti spáchania činu a na spôsobený následok odvolací súd má za to, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, t. j. pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby, spĺňa všetky kritériá uvedené v § 34 Tr. zákona tak z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvozený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienene odložený a stanovená skúšobná doba na 2 roky.

Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojim správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Súd prvého stupňa zákonne rozhodol aj o nároku poškodenej F. D. na náhradu škody voči obžalovanému vo výške 1.310,- eur, keďže táto bola uplatnená riadne a včas a vznikla v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného voči poškodenej, pri ktorom jej spôsobil zranenia bližšie rozvedené v príslušnom znaleckom posudku, ktorý tiež bodovo ohodnotil popísané zranenia a určil aj výšku odškodnenia za bolesť pri úraze.

Vo vzťahu k dôvodom odvolaní obžalovaného poukazuje krajský súd na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúvaní napadnutého výroku o vine a treste, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, takým spôsobom, akým bol uznaný za vinného. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Ako rozporuplné pritom vyznievajú obhajobné námietky obžalovaného, ktorý podľa prečítanej výpovede z prípravného konania zo dňa 13.11.2021 doslovne uviedol, že je vinný zo spáchania skutku kladeného mu uznesením vedeného pod sp. zn. ČVS:ORP-1214/KA-PO-2020 o vznesení obvinenia za vinu. Zároveň uviedol, že voči jeho osobe nebolo použité fyzické a ani psychické násilie, čo obžalovaný potvrdil vlastnoručným podpisom. Preto aj teraz vznášané dôvody odvolania, resp. popieranie a prispôsobovanie výpovede obžalovaným vyznievajú zjavne účelovo a tendenčne v snahe zbaviť, prípadne vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Taktiež subjektívna stránka trestného činu bola riadne zistená, pretože obžalovaný si musel byť vedomý toho, že pri takto vykonanom fyzickom útoku voči telu poškodenej spočívajúcom vo viacerých úderoch malou až strednou silou a prudkosťou jej spôsobí zranenia, ktoré sú uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Odvolací súd poukazuje aj na to, že motív je vnútorný podnet, ktorý viedol páchatela k

rozhodnutiu spáchať trestný čin. Podľa odbornej literatúry motív trestného činu dokresľuje jeho konkrétnu povahu a pomáha objasniť jeho príčinu. V zmysle ustálenej súdnej praxe, aj v prípadoch, kde sa nepodarí z dostupných dôkazov spoľahlivo zistiť, akým motívom bol páchatel' k svojmu činu vedený, nemožno z toho mechanicky usúdiť, že chyba úmysel spôsobíť skutkovou podstatou uvádzaný následok. Úmysel spôsobíť následok, aj v prípade nepreukázania motívu konania obvineného, možno vyvodíť aj z okolností za akých došlo k spáchaniu súdeného skutku. Obrana obžalovaného spochybňujúca naplnenie subjektívnej stránky súdeného trestného činu je preto účelová.

Taktiež nebola zistená žiadna okolnosť, na základe ktorej by mohli konajúce súdy dospieť k záveru, že výpovede učinené poškodenou F. D. sú nedôveryhodné, nelogické a zavádzajúce, alebo vykonané za účelom privodenia trestného stíhania obžalovaného.

V posudzovanom prípade je potrebné tiež uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného trestného činu usvedčovaný priamym dôkazom - samotnou poškodenou F. D.. Táto výpoveď (ako priamy dôkaz) bola navyše podporená dôkazom nepriamym a síce vykonaným znaleckým dokazovaním. Ani samotný obžalovaný pritom nepoprel, že mal do poškodenej sotiť, popieral však akékoľvek ďalšie fyzické útoky. Vzhľadom ale na mnohopočetnosť zistených zranení u poškodenej znalec konštatoval, že je málo pravdepodobné, aby si ich poškodená spôsobila sama a boli spôsobené druhou osobou. Ak by sme uverili obžalovanému, že on tieto zranenia nespôsobil a znalci, že si ich pravdepodobne nespôsobil ani samotná poškodená, potom by sme nemohli skutkovo ustáliť ako takto objektívne zdokumentované zranenia vznikli, čo by bolo popieraním princípov logického myslenia. Krajský súd dospel k presvedčeniu, že bol to práve obžalovaný, ktorý popísané zranenia poškodenej spôsobil pri jeho fyzickom útoku kritického dňa. Tieto priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatel'a než ten, ku ktorému dospel okresný súd, čo vyvracia obhajobnú argumentáciu obžalovaného o neexistencii iných dôkazov, preukazujúcich jeho vinu, resp. ďalších usvedčujúcich dôkazov okrem výpovede poškodenej, k čomu citoval judikatúru súdov.

Podstatou podaného odvolania obžalovaného je totiž snaha dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Súd prvého stupňa sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie.

Krajský súd sa nestotožnil ani s tým, že rozhodnutie okresného súdu nespĺňa požiadavky v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ako mu to vytýka obžalovaný. Práve naopak, odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritéria vyžadované Trestným poriadkom a nemožno ho už vôbec považovať za arbitrárne a preto námietku obžalovaného o neprimeranosti rozsahu odôvodnenia považuje odvolací súd za právne irelevantnú a spôsobilú konštatovania, že požiadavka náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, nie parametrom kvantity. Napokon samotná strana obhajoby vytýka súdnemu rozhodnutiu, že súd doslova odignoroval doterajšiu zaužívanú súdnu prax, nálezy ústavného súdu, ako aj obhajobu obvineného a že došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k závažným procesným chybám a k závažným porušeniam ustanovení zabezpečujúcich právo na obhajobu, ktoré je garantované ako Ústavou SR tak aj Trestným poriadkom bez toho, aby tieto chyby, či porušenia bližšie konkretizovala alebo v čom konkrétne konajúci súd odignoroval zaužívanú prax súdov, čím skĺzol do roviny všeobecných, nič nehovoriacich fráz. Potom nie je ani v silách odvolacieho súdu mu adekvátne na takéto námietky odpovedať.

Právo na obhajobu obžalovaného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu a je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne

vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú.

Dôvodná nie je ani námietka obžalovaného argumentujúca zásadou chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ Platí, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ak však konaním fyzickej osoby v priebehu dotknutých udalostí dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný mierou závažnosti je v prípade dotknutého činu nepochybne naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené rozsahom zranení poškodenej, ku spôsobeniu ktorých došlo úmyselným konaním obžalovaného voči blízkej osobe, teda v t.č. jeho manželke, a ktorá je i okolnosťou (chránená osoba), ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (§ 156 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona). Aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák., teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013).

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmvava v odvolacom konaní

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného K. D. vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.